

Şizofrenin Kamburu

– Okuyan Adam · 27 Ekim 2013

“Ağustos celbine çağırılmışım. Bilal Emminin benimle yaşıt oğlu Hasanla merkeplerin sırtında önce Yeniceoba’ya, oradan da otobüsle Cihanbeyli’ye gittik. O zamanlar otobüsler ilçenin merkezinden geçer, kaymakamlık binasının karşısındaki meydanda yolcularını indirir, sağa saparak İnsuyu’ndan akıp gelen cılız dereyi aşar ve Ankara Yoluna çıkardı. Biz de meydanda inip ana cadde boyunca yürüyerek Ofis tarafındaki askerlik şubesine yollandık. Hasan’ın yanı başı yürürken ve küçük adımlarımı onunkilere uydurmak için canhıraş bir şekilde çabalarken, bir an kafamdan tutup beni cebine atıverecekmiş gibi bir hisse kapılmıştım; bir devle bir cüce yan yana yürürken nasıl bir sahne olursa, Hasanla benim görüntüm de öyleydi.

“Sen şanslısın, dedi Hasan gülümseyerek, çürüğe ayrılacaksın ve askerlikten kurtulacaksın.” Onun suratına sinen tebessümün bana kıs kıs gülme gibi geldiğini tahmin edebilirsin Hayatım. ‘Çürüğe ayrılmak...’ Çürükten başka ne olabilirdim ki ben? Dahası çürükten nasıl bir şans çıkarılabildi? ‘Çok şanslısın, elman çürük çıktı,’ sözü nasıl açıklanabilirse benim askerliğimin çürüklüğü de öyle açıklanabilirdi herhalde.

“Bilmem”, diyerek başımı eğmiştim cevap verirken.

“Yirmi ay askerlik yapmaktan kurtulacaksın. Annenden, babandan, yerinden, yurdundan ayrılmayacaksın.” (ŞİZOFRENİN KAMBURU-Arifzade)

<http://haber.gazetevatan.com/tskda-tarihi-degisiklik/579117/1/gundem>